

Dle ustanovení § 21, odstavce prvního zákona shora cit. mají na důchod sirotčí nárok za ostatních podmínek zákonných také děti nemanželské. Předpokladem nároku tohoto jest však především, aby dítě bylo čsl. státním občanem (arg. § 1 ve spojení s §em 1 zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb.).

Není o tom sporu, že st-I není státním občanem čsl., neboť jest nemanželským synem Jandochy M., polské příslušnice. Přichází tedy v úvahu v daném případě ustanovení § 21. odstavce druhého poslední věty, o které opírá se nař. rozhodnutí. Podle posléz uvedeného předpisu jest min. soc. péče zmocněno, aby za podmínek reciprocity uzavřelo s cizími státy smlouvu, podle které by mohl býti přiznán důchod i takovým sirotkům, jejichž nemanželská matka není státní občankou čsl., je-li aspoň nemanželský otec zdejším státním občanem.

Ze znění tohoto předpisu ve spojení s textací celého druhého odstavce § 21. plyne jasně, že rozhodnutí v případech těchto jest dáno do volné úvahy úřadu, z čehož podává se další důsledek, že na přiznání důchodu sirotčího v případech takových nemá vůbec strana subj. nároku. Nemá-li strana právního nároku na přiznání důchodu sirotčího, nemohlo býti odepřením důchodu porušeno její subj. právo.

Míjí se proto cíle výtka vadnosti řízení, že není blíže konstatován skutkový základ vztahující se na zákonný předpis § 21. odstavce druhého poslední věty, který nebyl povinen žal. úřad rozváděti. Nemůže dále proto obstáti ani další výtka nezákonnosti, kterou spatřuje ostatně st-I jen v tom, že měl důchod sirotčí býti přiznán »blahovolným výkladem zákona«, poněvadž matka v Československu žila.

Č. 7321.

L é k á r n y: Při udělení nové koncese lékárenské nepadají individuální poměry majitelů lékáren již zřízených vůbec na váhu.

(Nález ze dne 4. června 1928 č. 13.842/27.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 5506/26.

V ě c: Ph. Mr. Václav J. v Ú. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o lékárenskou koncesi.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Zsp v Praze udělujíc rozhodnutím z 19. října 1926 Ph. Mr. Adolfu K. koncesi ke zřízení a provozování nové veř. lékárny v Ú. se stanovištěm . . . , zamítla námítky podané st-lem proti zřízení této lékárny a vyslovila, že podle výsledků řádně konaného šetření není ohrožena existenční schopnost st-lovy lékárny vzhledem na její odbytové poměry, rozsah provozování a životní poměry usdlého obyvatelstva. (§ 10 odst. 3. zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907).

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání proti tomu st-lem podané, a to, pokud namítal, že jeho lékárna by byla existenčně ohrožena, z důvodů obsažených v rozhodnutí v odpor vzatém. Při tom podotkl žal.

úřad, že zákon chrání existenční schopnost lékárny jako takové, tedy beze zřetele k osobním poměrům jejího majitele. Pokud st-l namítal, že pro druhou lékárnu v Ú. není potřeby, zamítlo min. odvolání jako nepřipustné, ježto v tom směru vzhledem na ustanovení § 51/3 ve spojení s §em 48/2 lék. zák. č. 5/1907 ř. z. st-li právo stížnosti nepřislušelo.

Stížnost namítá, že žal. úřad nesprávně vyložil odst. 3 § 10 zák. č. 5/1907 ř. z., vysloviv, že zákon chrání existenční schopnost lékárny jako takové, tedy bez zřetele k osobním poměrům jejího majitele. Obracaje se proti správnosti tohoto názoru, poukazuje stížnost na nář. Boh. 5506/26, ve kterém prý bylo vysloveno, že ohrožení lékárny se může zakládati nejen na obj. podmínkách (tedy lékárny jako takové), nýbrž také na individuálních poměrech a že majitel lékárny se může dovolávat obou. Nevzal-li žal. úřad, posuzuje otázku ohrožení existence lékárny st-le, zřetele na jeho individuální poměry, bylo prý tím st-li ublíženo v jeho právu subjektivním, plynoucím mu z cit. ustanovení zákonného.

Výtka ta není odůvodněna, neboť podle třetího odstavce § 10 zák. č. 5/1907 ř. z. jest odepřítí koncesi ke zřízení nové lékárny jen, »když zřízením nové lékárny jest ohrožena schopnost existence veř. lékáren ve stanovišti nebo v okolí zřízených (nebo lékaře majícího domácí lékárnu)«, nepadají tedy podle toho při rozhodování o této otázce individuální poměry majitele existující veř. lékárny vůbec na váhu.

Právní názor hájený stížností není obsažen v nález, na který se stížnost dovolává. Podle cit. nář. mohly býti podle povahy věcí substrátem úsudku úřadu o otázce ohrožení existence lékárny »jednak objektivní skutečnost, jednak individuální poměry lékárny této«, tedy nikoliv individuální poměry majitele této lékárny, nýbrž poměry jeho lékárny jako takové.

Důvodná je však námitka stížnosti, vytýkající, že z nař. rozhodnutí není zřejmo, jaké odbytové poměry, jaký rozsah lékárny st-lovy a jaké životní poměry měl žal. úřad na zřeteli, rozhoduje o otázce, zda existence st-lovy lékárny bude zřízením nové lékárny ohrožena čili nic.

Č. 7322.

Honební právo (Slovensko): * Odepřel-li župní úřad schváliti pronájem polovného práva veřejnou dražbou, nemůže zároveň vysloviti, že vydražitel ode dne dražby až do nového období nájemního vykonává práva a plní povinnosti z dražebního nájmu.

(Nález ze dne 4. června 1928 č. 16.461/27.)

V ě c: Josef M. v T. proti župního úřadu v Turč. Sv. Martině o pronájem polovného práva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.